

ROMÂNIA
CURTEA DE APPEL PLOIEȘTI
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR. 2488,1/105/2008

DECIZIA nr. 283

Sedința publică din data de 18 februarie 2010

Președinte - *[Nume]*

Judecători - *[Nume]*

- *[Nume]*

Grefier - *[Nume]*

Pe rol fiind soluționarea contestației în anularea deciziei nr. 1430 din data de 26 octombrie 2009, pronunțată de Curtea de Apel Ploiești, formulată de contestatorul *[Nume]*, domiciliat în Ploiești, strada Regională, nr. 5, bl. 153, sc. A, ap. 1, județul Prahova, în contradictoriu cu intimata **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE PRAHOVA**, cu sediul în Ploiești, str. Aurel Vlaicu, nr. 22, județul Prahova.

Contestația a fost timbrată cu taxă judiciară de timbru în cuantum de 15,00 lei, potrivit chitanței nr. 284489 din 07.12.2009 și timbru judiciar în valoare de 0,15 lei, care au fost anulate și atașate la dosar.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, a răspuns contestatorul *[Nume]* Constantin Șojin, asistat de avocat Ionescu Aurel din Baroul Prahova, lipsind intimata Direcția Generală a Finanțelor Publice Prahova.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, învederându-se stadiul pricinii și modul de îndeplinire a procedurii de citare, după care,

Avocat Ionescu Aurel, având cuvântul pentru contestator, menționează că nu are cereri de formulat și solicită acordarea cuvântului în susținerea contestației.

Curtea, luând act că nu sunt alte cereri de formulat și constatând cauza în stare de judecată, acordă cuvântul în dezbateri.

Avocat *[Nume]*, având cuvântul pentru contestator, susține că sunt întrunite condițiile prevăzute de dispozițiile art. 318 alin. 1 Cod proc. civ. pentru admiterea contestației, deoarece instanța de recurs nu s-a pronunțat asupra motivului de modificare prevăzut de art. 304 pct. 7 Cod proc. civ., motiv care viza împrejurarea că instanța fondului nu a arătat considerentele pentru care a înlăturat singurul mijloc de probă administrat în cauză, respectiv expertiza contabilă.

Solicită admiterea contestației, anularea deciziei, rejudecarea recursului, admiterea acestuia, modificarea în tot a sentinței, în sensul admiterii acțiunii și anulării actelor de contestat.

CURTEA

Prin decizia nr. 1430 din 26 octombrie 2009, Curtea de Apel Ploiești a respins, ca nefondat, recursul formulat de reclamantul Arsenă C. O. împotriva sentinței nr. 295 din 19 mai 2009 pronunțată de Tribunalul Prahova, în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Prahova, precum și cererea recurentului privind cheltuielile de judecată.

Pentru a pronunța această decizie, instanța de recurs a reținut că susținerea recurentului, cum că instanța de fond nu s-ar fi pronunțat asupra excepției lipsei capacității de exercițiu și nici nu ar fi pus-o în discuția părților, este nefondată, deoarece, în materia dreptului procesual civil, capacitatea procesuală de exercițiu a fost definită ca fiind capacitatea unei persoane, care are folosința dreptului, de a angaja și conduce personal procesul, îndeplinind obligațiile și realizând drepturile procesuale, pentru a valorifica în justiție dreptul litigios; cu alte cuvinte, ea este capacitatea de a sta în judecată, pe care persoana, de regulă, o dobândește la împlinirea vârstei de 18 ani. Capacitatea procesuală de exercițiu nu se confundă cu capacitatea de exercițiu din materia dreptului substanțial, definită ca fiind capacitatea persoanei de a-și exercita drepturile și de a-și asuma obligații, săvârșind acte juridice, aceasta fiind dobândită, în deplinătatea ei, tot la împlinirea vârstei de 18 ani.

Instanța de recurs a mai reținut că recurentul face o reală confuzie între capacitatea sa de a sta în judecată ca persoană fizică și împrejurarea dacă putea sau nu să răspundă, ca persoană fizică, în condițiile reținute în actul de control, fiind indubitabil că instanța de fond nu putea să aprecieze asupra acestei împrejurări prin luarea în discuție a excepției lipsei capacității procesuale de exercițiu, câtă vreme ea vizează o susținere care ține tocmai de fondul pretențiilor deduse judecării, respectiv de invocarea de către reclamantul-recurent, a nelegalității actului contestat, în sensul angajării răspunderii sale.

Ca atare, aceste susțineri nu vizau invocarea de către recurent a incapacității sale de a sta în judecată, care ar fi obligat instanța de fond, în temeiul dispozițiilor art. 137 C. pr. civilă; să supună mai întâi dezbaterii contradictorii a părților excepția lipsei capacității procesuale de exercițiu, astfel că acest motiv de recurs este nefondat.

În ceea ce privește cel de al doilea motiv de recurs, instanța de control a reținut că este nefondat, în primul rând, pentru faptul că, deși motivarea instanței de fond este eliptică, argumentația sa este clară în ceea ce privește faptul că, în raportul de inspecție fiscală, încheiat la data de 13.08.2007, au fost stabilite obligații fiscale datorate de către PFA pentru perioada 1.01.2001-30.06.2002, interval în care acesta avea capacitatea de exercițiu, fiind titular de drepturi și obligații și, deci, responsabil pentru plata taxelor și impozitelor. Având în vedere tocmai această perioadă de timp, analizată în raportul de inspecție fiscală, este indubitabil faptul că abrogarea respectivelor prevederi din Codul fiscal, începând cu 1.01.2007, nu are nicio relevanță în prezenta cauză, ceea ce face ca decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. V din 15.01.2007, invocată în considerente de către instanța de fond, să fie pe deplin aplicabilă. În ceea ce privește susținerea jurisprudenței CEDO, din nou recurentul face susțineri confuze și contradictorii, întrucât, pe de o parte, susține că nu i s-ar fi pus în vedere ce anume condiții nu îndeplinesc documentele justificative prezentate, iar, pe de altă parte, susține că TVA-ul practicat în legislația internă nu poate depăși nivelul

necesar pentru atingerea scopului în vederea căruia taxa a fost creată, fără a motiva această afirmație.

Cu privire la faptul că instanța de fond nu ar fi arătat motivele pentru care au fost înlăturate concluziile raportului de expertiză contabilă, efectuată în cauză, invocându-se art. 261 pct.5 C.pr.civilă, potrivit căruia instanța este obligată să indice motivele de fapt și de drept pentru care s-au înlăturat cererile părților, cu atât mai mult cu cât proba a fost încuviințată de către instanță, instanța de recurs a reținut că textul de lege invocat se referă la împrejurarea în care instanța sesizată cu o cerere, vizând diverse aspecte sau etape procesuale, trebuie să motiveze soluția de admitere sau respingere a cererii, după supunerea ei analizei contradictorii a părților; neluarea în considerare a concluziilor raportului de expertiză nu echivalează, în niciun caz, cu nemotivarea soluției privind o cerere, ci cu înlăturarea unei probe, care, chiar dacă este o expertiză de specialitate, are valoare relativă, eficiența ei în pronunțarea soluției neputând decurge decât din coroborarea cu celelalte probe administrate în cauză; instanța de fond nu este ținută de obligația luării în considerare, cu caracter absolut, a acestei probe, chiar dacă, inițial, a încuviințat administrarea ei.

În final, instanța de control reține că, într-adevăr, în considerentele sentinței recurate, prima instanță nu face nicio referire la acest raport de expertiză, dar această împrejurare nu reprezintă un caz de nelegalitate a hotărârii pronunțate, de natură a conduce la reformarea ei.

Împotriva acestei decizii, a formulat contestație în anulare, întemeiată pe dispozițiile art. 318 alin. 1 Cod proc. civ., susținând, în esență, că instanța de recurs nu s-a pronunțat asupra motivului de modificare prevăzut de art. 304 pct. 7 Cod proc. civ., motiv care viza împrejurarea că instanța fondului nu a arătat considerentele pentru care a înlăturat singurul mijloc de probă administrat în cauză, respectiv expertiza contabilă, aceasta constituind, în concepția petiționarului, o eroare materială.

Verificând actele și lucrările dosarului, văzând motivele contestației, precum și dispozițiile art. 318 Cod proc. civilă, Curtea reține următoarele:

Prezenta contestație este întemeiată pe dispozițiile art. 318 teza ultimă Cod proc. civ., rezultând din susținerea contestatorului că, la pronunțarea deciziei, instanța a omis din greșeală să cerceteze vreunul din motivele de modificare sau de casare.

La data de 14.08.2007, urmare unei inspecții fiscale desfășurate la A.F., s-au emis, de către organele de control fiscal, procesul-verbal nr. 1307/14.08.2007, raportul de inspecție fiscală nr.1307/14.08.2007 și decizia nr. 1307/14.08.2007, împotriva cărora, în termen legal, reclamantul a formulat contestație, iar, prin decizia nr.108/10.12.2007, emisă de DGFP Prahova, aceasta a fost admisă parțial, în sensul că s-a anulat decizia de impunere pentru suma de 14.334 lei, reprezentând majorări de întârziere aferente impozitului pe venit, și a fost respinsă, ca neîntemeiată, pentru suma de 33.931 lei, reprezentând 7857 lei diferența TVA de plată, 14.775 lei majorări de întârziere aferente TVA de plată, 11.299 lei diferența impozit pe venit. În ceea ce privește contestația pentru suma de 2019 lei, reprezentând 445 lei diferență TVA de plată și 1574 lei diferență de impozit pe venit, fost respinsă, ca nemotivată.

Prin contestația formulată a invocat excepția lipsei capacității de exercițiu a persoanei fizice autorizate, întrucât acesta a fost radiat din

evidentele ORC și ale organelor fiscale la data de 22.08.2002, iar de la acea dată nu a mai avut capacitate de exercițiu, pe care a căpătat-o în momentul în care a devenit titular al autorizației, motiv pentru care a reclamanțul nu mai poate fi obligat, în mod personal, după aceasta dată, să suporte taxe și impozite care decurg din activitatea desfășurată ca persoana fizică autorizată.

Pe fond, contestația a fost respinsă, întrucât documentele cu regim special înregistrate în contabilitate nu îndeplineau condițiile prevăzute de lege pentru ca, în baza lor, să poată fi considerate cheltuielile respective, ca fiind cheltuieli deductibile și că s-au înregistrat bonuri fiscale, fără a purta denumirea cumpărătorului și numărul de înmatriculare al autovehiculului.

Prin sentința nr. 295/2009, Tribunalul Prahova a respins acțiunea reclamanțului ca neîntemeiată. Deși la fond se efectuase o expertiză contabilă, totuși, concluziile acestuia, favorabile reclamanțului, nu au fost analizate de tribunal.

În decizia nr. 1430/2009 a Curții de Apel Ploiești se adeverește împrejurarea că, într-adevăr, instanța de fond nu face nicio mențiune asupra unei probe legal administrate, însă conchide că acest fapt nu constituie o nelegalitate și nu poate duce la reformarea sentinței.

Potrivit normelor de procedură civilă, respectiv dispozițiile art. 261, instanța de judecată poate să înlăture sau să nu ia în seamă o probă legal încuviințată și administrată în timpul procesului, însă trebuie să facă acest lucru motivat, mai ales că, așa cum este vorba în speța de față, proba respectivă are o pondere deosebită în soluționarea legală și temeinică a cererii adresată instanței.

Neprocedându-se în acest mod, Curtea constată că, în cauză, sunt îndeplinite cerințele dispozițiilor art. 318 alin. 1 Cod proc. civ. și, în sensul celor arătate mai sus, va admite contestația, va anula decizia, va admite recursul, va modifica, în tot, sentința și va admite acțiunea, anulând actele de control, potrivit concluziilor expertizei.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite contestația în anularea deciziei nr. 1430 din data de 26 octombrie 2009 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești, formulată de contestatorul **XXXXXXXXXX**, domiciliat în **XXXXXXXXXX**, nr. **XX**, bl. **15**, sc. **XX**, ap. **XX**, județul Prahova, în contradictoriu cu intimata **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE PRAHOVA**, cu sediul în Ploiești, str. Aurel Vlaicu, nr. 22, județul Prahova și, în consecință:

Anulează decizia nr. 1430 din data de 26 octombrie 2009 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești.

Admite recursul formulat de reclamanțul **XXXXXXXXXX**, împotriva sentinței nr. 295 din 19 mai 2009 pronunțată de Tribunalul Prahova, în contradictoriu cu părțile **D.G.F.P. Prahova** și, în consecință:

Modifică în tot sentința nr. 295 din 19 mai 2009 pronunțată de Tribunalul Prahova, în sensul că admite acțiunea și anulează actele de control.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică azi, 18 februarie 2010.

PREȘEDINTE,
[Firma]

JUDECĂTOR,
[Firma]

JUDECĂTOR,
[Firma]

GREFIER,
[Firma]

red.VN

tehnored MC

6 ex/29.03.2010

Operator date cu caracter personal

Număr notificare 3120

